караван води обезречений леміш мозку

канонічна пора прорізати листя долонь

бити в тимпани поголити голову кучерявого хлопчика

і за вітром завітром завіт

майже такими були наші ідоли наші котигорошки

наші нігті з китицями аїру на кільчиках лемешів

сочився крізь них караван води жував остюки

залишав по собі кубельця піску як дрібки фекалій

гніздами небесних ворон глистами судин

іконостас твого диму причетний до сущого

глибше орати притрушені цинамоном легені

вихаркувати зірки що стікають

патоки на шклі залишаючи

майже такими були наші сови всю ніч просились до вітру

і лиш під ранок виходив з-під них караван води

повільно і довго за вітром завітром

завіт